

Пише: Драган Ђилас
четвртак, 22 јун 2017 10:55

Драго ми је да је текст [„Мој концепт економског развоја Србије“](#) изазвао интересовање и реакцију јавности кроз друштвене мреже и медије. То и јесте био основни циљ, да се покрене дијалог и промовишу идеје везане за економски развој Србије и бољи живот грађана, јер је евидентно да нам то данас недостаје.

Овом приликом желео бих да се захвалим на свим коментарима и сугестијама, посебно онима које су изнели људи које изузетно уважавам попут Милојка Арсића у НИН-у и [Мијата Лакићевића](#) на сајту Пешчаника. Наравно, и да одговорим на неке од примедби које су ми упућене.

Очекивано, највише примедби је у вези са улогом државе у предложеним инвестицијама и оне су углавном идеолошке природе, јер не видим ниједан разлог зашто би државне компаније биле успешне у Немачкој, Пољској, Русији, Кини или Бразилу, а не у Србији. Да ли смо мање вредни од њих? Мање способни? Мање знамо? На свако од ових питања одговор је НЕ. Па зашто онда немамо такве људе у врху компанија? Недостаје политичка воља, али бар исто толико, ако не и више, недостаје нам воља да прекопирамо квалитетан систем плаћања и награђивања за менаџере и раднике који постоји у земљама у којима су државне компаније успешне.

Увођењем таквог система добићемо озбиљан број квалитетних људи заинтересованих да буду у менаџменту државних компанија. Тренутно, уз демагошки одређене плате за директоре од 100.000 динара, скоро нико ко заиста вреди и жели поштено да ради није заинтересован да води државне фирме, јер много више може да заради у приватним и мултинационалним компанијама.

У једној од анализа мог економског концепта полази се од чињенице да су за развој привреде потребне инвестиције. То знамо сви. Тврди се такође да те инвестиције нису довољно велике. Апсолутно се слажем. Онда се наводи податак да су приватне инвестиције тренутно далеко веће од државних. То кажем и ја. Али из свих тих чињеница се извлачи закључак да је решење у повећању приватних инвестиција, јер оне су сада далеко веће од државних, па је логично да и убудуће буду веће. Е ту се не

Пише: Драган Ђилас
четвртак, 22 јун 2017 10:55

слажем. Ако су државне инвестиције мале, а приватних очигледно нема довољно, онда треба да повећамо државне, и то само у оним гранама у којима имамо природни потенцијал да будемо регионални лидери – у пољопривреди и енергетици.

Добродошло је повећање приватних инвестиција, али морамо прихватити истину да до њега у скорије време неће доћи. За то драстично повећање потребни су, како сам навео, „озбиљни инвеститори“. Прихватам критику да инвеститоре не треба делити на неозбиљне и озбиљне, па ћу зато тај термин избегавати и рећи да су нам потребни инвеститори који ће уз велика финансијска улагања покретати нове компаније чији ће финални производи бити засновани на коришћењу домаћих сировина и домаће памети и марљивости, за коју ће они бити спремни да дају плате које неће бити испод границе људског достојанства. А плате од 23-24 хиљаде динара то сигурно нису.

У истом коментару ме је изненадио и разочарао податак да су државне инвестиције само милијарду евра годишње, јер су рецимо 2011. године само ЕПС, Телеком Србија и Град Београд инвестирали више од тога. А где су инвестиције које се финансирају из државног буџета, шта је са осталим локалним самоуправама и јавним предузећима? Уверен сам да су и данас државне инвестиције веће од једне милијарде, мада у Београду нису ни на 20% у односу на период када сам ја био градоначелник, али свакако треба да буду још веће, јер је то једини стабилан извор инвестиција које могу бити усмерене у секторе којима су најпотребније.

Одговор критичарима мог концепта економског развоја Србије

Пише: Драган Ђилас
четвртак, 22 јун 2017 10:55

Наравно да ће држава инвестирати у инфраструктуру, с тим што не треба људима причати бајке да када за неколико година будемо имали ауто-пут до Ужица, онда ће страни инвеститори похрлити да улажу у тај регион. Па данас ауто-пут пролази кроз Војводину и поред Пожаревца, Баточине, Јагодине, Ћуприје, Параћина, Алексинца... а инвеститора нема довољно. Да је ауто-пут више него користан – јесте, али неће он сам донети стотине милиона евра инвестиција у било који град Србије. За то су потребне промене у администрацији, прописима, правосуђу, мањи уплив централне власти у рад локалних самоуправа, смањење процента новца који иде у централну касу на рачун локалних...

Многи су поставили питање: зашто улагати баш у пољопривреду? Једноставно зато што је пољопривредно земљиште највеће природно богатство којим располажемо и држава мора да буде одговорна за управљање овим ресурсом.

Деценијама је српска пољопривреда била базирана на великим регионалним комбинатима, који нису били само највећи произвођачи, већ истовремено и партнер и ослонац индивидуалним пољопривредним произвођачима у том крају. Последице, када

Пише: Драган Ђилас
четвртак, 22 јун 2017 10:55

су комбинати угашени, није дошло само до значајног пада пољопривредне производње у државном, већ и у приватном сектору. Зато верујем да улагањем у велике пољопривредне системе обезбеђујемо и будућност индивидуалних пољопривредних произвођача који ће добити приступ модерним технологијама и имати већу извесност продаје својих производа кроз кооперацију и партнерски однос. Развој примарне производње повећава сировинску базу и на то се аутоматски надограђује прерађивачка индустрија.

Једно од честих питања било је и зашто се овога нисам сетио док сам био на функцији, иако је јавности познато да сам као градоначелник Београда зауставио приватизацију ПКБ-а и увео професионални менаџмент који је спровео озбиљне инвестиције и реорганизацију. Тиме смо омогућили да ПКБ у року од две године од вишегодишњег губиташа постане успешна фирма која је са 20 милиона евра добити постала најуспешније пољопривредно предузеће у Србији у 2013. години. Притом је изнет и став да је Град морао да дотира и субвенционисао ПКБ како би преживео, што је потпуно нетачно јер Београд није субвенционисао ПКБ у време док сам ја био градоначелник.

Тиме смо омогућили да ПКБ у року од две године од вишегодишњег губиташа постане успешна фирма која је са 20 милиона евра добити постала најуспешније пољопривредно предузеће у Србији у 2013. години.

Такође је нетачна и тврдња да је ПКБ имао драстично ниже приносе од приватних газдинстава. Истина је да је ПКБ у тим годинама увек имао значајно више приносе од српског просека и да смо улагањем у мрежу канала за наводњавање и механизацију (првим после 15 година) из године у годину повећавали приносе. На крају коментара о ПКБ-у поставља се и питање зашто уместо улагања у пољопривреду није предложено да се државна земља прода или изда приватницима. Па зар то већ не радимо и јесмо ли задовољни резултатима? Наш највећи природни ресурс остварује лошије резултате него пре 30 година када су комбинати били носиоци производње и прераде пољопривредних производа.

Одговор критичарима мог концепта економског развоја Србије

Пише: Драган Ђилас
четвртак, 22 јун 2017 10:55

